

המשורר המחייך

פיקפוקים או היסוסים. למרות היתר חייכן תמיד, חביב תמיד ו- אדם שאינו מתרגז לעולם היה תלמיד מצ- טיין בכימיה. נסיונותיו היו תמיד כרתקים כ- פי שהוא פעם התבטא: "לגבי זה לימוד, ו- עבור החברים - שעשוע".

על הטיוולים הרבים שהשתתף בהם, באמריקה, היה מדווח בצורה שוטפת, ל- חברים בתל-אביב בסביון ובהרצליה. שיתף את כולם בהתרשמויותיו העמוקות - וכי נראה, בגלל זה אמרו כולם ש"יש לו נפש של משורר".

כל האנשים שנזכרים בגדי מציינים אותו דבר - "תמיד הוא מחייך, מאושר". עוד בבית-הספר זכרו אותו כנער חייכן תמיד, וניסו להוציא אותו משל- חתו. כבר אז היה מוכר בחיובו הרחב שמעולם לא סר מ- על פניו וברוחו ה- טובה שמעולם לא סרה ממנו.

כשנחגג, מאותו פגז שהרג את גימי יהו- ייכים, היה זה רק סמל, ששני החברים - הידועים בתכונתם ובמסירותם - קיפחו חייהם ביחד.

צביקה גולדה (28)

הפייטר

את צעקתו האחרונה: "שכם בידיו!" הספיקו עוד להשמיע ברדיו.

אבל עוד קודם שמעו אותו חבריו אומר: "אם אפילו הטאנקים יעלו עלי, ידרסו אותי - אני את הניצחון אקבל". צביקה, הגבר החסון, בעל שפם-האדירים, היה מפורסם בגולני בפרט ובצה"ל בכלל. היה ידוע, כפייטר, כגבר קשוח וכקצין לדוגמא.

חבריו לצבא, לא ידעו בעצמם, כי בגבר ה- אמץ העשוי ללא חת, חבוי לב רך וחמים, ואת אהבתו הרבה הוא מעניק בשפע, לטלי ולרוחלה, בנותיו הקטנות.

צביקה הצטיין בנסיוותיו הצבאיות עוד ב- היותו ספורטאי-גולני, ויותר מאוחר בגרעין הנח"ל במנרה, אליו הצטרף, כששי- רת בנח"ל נדרש מיד לעבור קורס קצינים עקב כשרונותיו היוצאים מגדר-הרגיל ב- תחום ההתמצאות הצבאית והתושיה החיילית. הוא היה קצין קפדן וידידותי, והיה נוהג לומר: "אם יהיו חיילים טובים - ישפך פחות דם". ואמנם, הפלוגות עליהן מונה ופיקד, הגיעו באופן קבוע להישגים הטובים ביותר.

כשקיבל מרדכי ("מוטה") גור דרגת אלוף- משנה, ועבר להיות מפקד חטיבת גולני, דרש בתוקף להעביר את סרן (אז) צביקה גולדה עמו - ולא ויתר עד שהתקבלה דרישתו.

צביקה, שניסה לצאת לחיים האזרחיים, לא

יכול היה להתרגל לזה. "הצבא זה החיים שלי" היה טוען, "אני גולדתי בשביל ה- צבא". וחרו לשרותו בגולני.

"כשאני בצבא, אני שוכח הכל. אני חושב אך ורק על החיילים שלי, ועל הצבא עצמו", סיפר בבית, באחד מגילויי הלב המעטים שלו. על מעשיו בצבא לא סיפר מעולם, אר- לם, העובדה שגם השנה זכה לקבל מידי נשיא המדינה את דגל צה"ל, ונבחר שוב ושוב לקצין מצטיין - דיברה בעד עצמה.

"הוא היה אריה ונמר ביחד. היה קצין לא רגיל", מספרים חבריו. רב-סרן צביקה גולדה, היה מסוג הקצינים, שהפכו לסמל, באימונים היה הולך מרחק רב לפני כולם. מושך אותם אחריו. את המחנה לא היה עוזב עד שאחרון הטוראים לא יצא לחופשה. כשהציל פעמיים סגן-אלוף אחד ממוות בטוח, הייתה זו הזנה לשאר מעשי ההצלחה שלו.

גם חבריו שלחמו איתו ברמה, עוד הסי- פיקר לשלוח לאשתו הביתה מתנות ודרי- שות-שלום. נהגו, סיפר לאשתו כי "הודות לצביקה, נשארו המון חברים בחיים", ולא ידע כי צביקה עצמו כבר איננו בין החיים. ממש עם סיום המלחמה, כשהגיע לרמה הסורית ועזר להציל פצועים, ירה בו צלף ופגע בו. ישירות.

בבית, בעוד בתו רוחלה מתעטפת ב- שתיקה צועקת טלי קטנה: "עד שאבא לא יחזור, אני ארגיז את כל העולם!"

חיילי מילואים וקציני-קבע תלמידי-רפואה ופועלי- דחק. הם דהרו בטאנקים ונהגו במטוסים, כבשו את שכם וטיהרו את הרמה, ושילמו את המחיר הגבוה ביותר - את חייהם.

גופלים ההולכים ראשונה

שאלו (גי'וי) יהוי'כים (29)

"צריכים גם אנשים שילכו באש!"

כשפתאום הופיע כאן, "באתי כדי לצאת לקרב" אמר, והתכוון לכך. למרות שהוצעו לו תפקידים בעורף, כבעל השכלה אקדמאית, הוא לא הסכים. "צריכים אנשים שילכו באש גם", אמר בחיוך, כשיצאו אל קו האש ש- ממנו לא חזר עוד.

בימים לפני שיצא לדרכו האחרונה, הוא סירב לצאת עם חבריו הישנים למסיבות ר- לבילויים, דחה הכל ל"אחר המלחמה", הבטיח לכולם- שמפניה ומתנות.

אך הפגז התועה שפגע בו פגיעה ישירה, הרג את הנער יפה-התואר, ביטל את כל ההבטחות.

לפני חמש שנים הוא נסע ללמוד ב- ארצות-הברית. הנערות בתל-אביב לא שכחו אותו. חב- ריו בארץ המשיכו לספר על שאלו ה- גבוה הנאה, המצ- יח, שתמיד היה מוקף מעריצות. כר- לם המשיכו להתכ- תב איתו. לחשוב עליו. אך כולם הופתעו

יוסף אכלבלם (32)

איש האמת הטהורה

השתובבתו עם ילדיו, ואהבתו הרבה אליהם, היתה מובנת מאליה, כאחר שגם יוסף עצמו, זכה לילדות מאושרת ושמחה יותר מאוחר הפך לפעיל-מאד בצופים וב- גנ"ע, היה מרדיך בתנועה, והשתתף בכל תחרויות האתלטיקה. כשהוא תמיד מלא פעילות ושמחת-חיים.

כשבת האחרונה שלפני המלחמה, חזר יוסף הבייתה, ליום אחד. ילדיו הקטנים, אורנה ועמיאל שיחקו איתו בעלילות כשהוא

כשסיים בהצלחה את בית-הספר התיכון יצא לצבא. שוב הצטיין בהרכבה, הדיך חיילים בעיקר בטופוגרפיה שהיחה מקצוע אהוד עליו במיוחד. פעם, בהיותו בקורס- קצינים, התנגש עם אחד מקציניו על רקע פקודה "בלתי-הגייונית". יותר מאוחר, אמרו כולם שסירובו לבצע את פקודת הקצין- הזוטר (סירוב שהתקבל בהבנה עצומה על- ידי המפקדים הבכירים) מגע נזק עצום.

יוסף, היה איש האמת הטהורה. "כשהיה אומר משהו ידעתי מיד שזה נכון!" מספר אחד מחבריו. אביו אמר אותו דבר.

במבצע סיני, השתתף יוסף כמפקד טאנק, שפרץ לעזה. חזר הביתה שמח ועליו, כי הרגלו תמיד.

כשהלך הפעם, ל"מלחמה הסופית", כפי שהוא קרא לה, הוא עזר לפצועים עד הרגע האחרון, בו הצליח להגיע לברי-גפגפה בוחל עליו פיקד. הוא לא איבד גם אז את עליו- תו הטבעית. ואז פגע בו הפגז.

משתולל יחד איתם. "יהיה לכם עוד מספיק זמן לקפוץ עלי... צחק יוסף בלבביות ה- אופיינית שלו, וחזר למחרת לבסיס.

מינאל ברנד (29)

"אני לא אחכה לצו-קריאה!"

הישראלי, בעתוני אמריקה ואירופה כמו לייף ושטרן. כשחשחרר מימי משרותו הצבאי, נסע אל הוריו, בארצות-הברית. רצינותו התמידית הפכה לסימן ההיכר שלו. בלימודי הרפואה הצטיין מהתחלה בצורה בולטת, והיה באופן קבוע, התלמיד המעולה ביותר בכתתו.

לפני כחודש, חזר ארצה עם כמה מחבריו. "אני לא צריך לשאול רשות את ההורים" אמר בגאווה, "אני גם לא מחכה לצו- קריאה מצה"ל. אני יודע מתי צריך את מ"ל". פעילתו כחובש קרבי, הפתיעה את כולם. הוא ידע לרוץ בין הכדורים ולהגיש את ה- עזרה מייד.

מיקי ברנד, היה תמיד הטיפוס שאוהב לשבת בבית, לשמוע רדיו ולקרוא ספר. ל- מרות זאת, לא היה "תולע ספרים". ת- מיד היה מפורסם בכדיחותיו ובחרו- מותיו השופעות ל- המור הכללי.

בבית-הספר העמ- מין, ערך מיקי את עיתון הקיר. מתל- מיד, היה תמיד בין המצטיינים, בכשרון בולט גם בבית-הס- פר החיכון. כנער לדוגמה הוא נבחר גם להשיב על שאלות מיוצגות לנוער

